Sants i barris veïns
5.000 exemplars
distribució gratuïta
mensual
març 2012

la Burxa

periòdic de comunicació popular

núm. 160

JORNADES D'ACCIÓ FEMINISTA AUTÒNOMA

Aquest any se celebra la 2a edició de les jornades d'acció feminista autònoma per a dones, lesbianes i trans, «Se va a armar la gorda», al voltant del 8 de març.

Protestes davant del congrés del mòbil

Les reivindicacions pels drets socials i les crítiques a la indústria del mòbil van aplegar nombroses persones a la plaça d'Espanya. **VÍCTOR OBREGÓN**

Treballadores que veuen amenaçats els seus drets laborals, estudiants que protesten per les retallades en la qualitat de l'educació i usuaris de transport que han de fer front a preus desorbitats per moure's per la ciutat s'han donat cita durant els dies 27, 28 i 29 de febrer davant del Congrés Mundial del Mòbil a la plaça d'Espanya, on un ampli dispositiu policial ha volgut fer callar les veus de protesta. **Pàgines 3 i 4**

Llibertat Canela

Entrevista a la protagonista del documental *Em dic LLibertat*, nom prohibit pel franquisme. **Pàgina 12**

Cultura

L'Associació Cultural La Lotteria, a Sants

PÀGINA 10

L'Associació, a Finlàndia, 15, ens apropa el treball d'artistes de diferents nacionalitats i disciplines, en el marc d'un projecte autogestionat i participatiu.

El moviment

Reforma laboral regressiva

PÀGINA 9

Els darrers 30 anys s'han aprovat més de 52 reformes laborals, i una darrere l'altra van esborrant drets que havien costat molt d'esforç d'aconseguir.

Arreu

La primavera valenciana

PÀGINA 11

Les protestes estudiantils a València són la punta de l'iceberg: la classe política i l'elit empresarial ja havien preparat el terreny per a la reivindicació.

Memòria d'uns ulls pintats

PÀGINES CENTRALS

Lluís Llach ens explica la història d'una colla de la Barceloneta durant els anys 20 i 30. Una trama potent que es desenvolupa abans i després d'una de les revolucions més atípiques: la de la Barcelona del 36.

Per principis elegants

PÀGINES CENTRALS

L'últim concert de la darrera gira conjunta d'At-Versaris i Astrio, imprescindible i coherent idelògicament i musicalment.

Opinions

Editorials

El 15M, eina de transformació social

És un bon moment per avançar en alternatives des de l'autoorganització, l'ajuda mútua i la democràcia directa.

El moviment 15M celebrava una trobada de debat i de reflexió per repensar-se els dies 11 i 12 de febrer a Can Batlló, amb un rerefons de retallades en educació, sanitat i serveis socials, aprovació de pressupostos regressius, la pujada de preus del transport, reforma laboral precaritzadora, etc., que troben resposta en mobilitzacions que cada vegada prenen més força. Després de nou mesos de moviment en què s'ha pres el carrer, s'ha aconseguit sumar malestars i qüestionar col·lectivament elsistema polític i econòmic, a la vegada que s'han construït noves formes de participació i d'organització, de creació i de resistència, aplaudim aquesta iniciativa d'anàlisi i de reflexió que esperem que ens ajudarà a millorar la coordinació, i mantenir viu, actiu i combatiu el moviment 15M. Els temps que corren ens porten a la necessitat de seguir enfortint les assemblees i les lluites per respondre contundentment a aquest atac tant dur als drets socials. Així mateix, també és un bon moment per avançar en alternatives per construir una altra economia i un altre sistema polític, des de l'autoorganització social, l'ajuda mútua i la democràcia directa. Des de les aportacions plurals del 15M avancem cap a la transformació social global.

Calen mil i una vagues generals

El que es va aconseguir fa dècades a força de vagues i revolucions, avui ho estem perdent en un temps rècord.

A vegades tenim poca memòria. Fa moltes dècades, els nostres avis i àvies no tenien cap dret laboral reconegut. Van haver de lluitar molt, amb un cost humà difícil de descriure, per aconseguir les 8 hores, el dret a l'atur, els convenis col·lectius o les indemnitzacions per acomiadament. El que es va aconseguir fa dècades a còpia de vagues i revolucions, avui ho estem perdent. La Reforma Laboral aprovada recentment és la pèrdua més espectacular de drets laborals des de la mort del dictador, que si aixequés el cap n'estaria ben orgullós dels seus hereus «populars». Cal sortir al carrer a dir prou i a recuperar els nostres drets. Calen una o mil vagues generals, i totes les mobilitzacions necessàries, fins que la patronal i el govern entenguin que amb els drets laborals no s'hi juga.

Opinió

Grècia: rescat per a qui?

Israel Saeta Pérez

El segon acord de rescat-préstec de 130.000 milions d'euros —dels quals l'estat espanyol aportarà 14.000 milions, un poc menys del 12 %— aprovat per la troika i el parlament grecs en mig de multitudinàries protestes al carrer, s'ha presentat a molts mitjans de comunicació com l'elecció d'allò dolent per evitar el que és pitjor, és a dir, la sortida de Grècia de l'euro i una probable fallida.

Però ens podem preguntar: pitjor per a qui? El pacte preveu, entre altres mesures, l'acomiadament de milers de funcionaris públics, la reducció del salari mínim en més d'un 20-32 % per als menors de 25 anys i del 22 % per a la resta, i importants retallades en matèria social. A més a més, els diners del préstec es dipositaran en un compte blindat controlat per comissaris designats per la troica, prioritzant el pagament del deute exterior i la recapitalització bancària per tractar de reactivar el flux financer del país.

Queda patent que el préstec no està dissenyat per salvar la ciutadania grega de la misèria (almenys a mig termini), sinó que més aviat tracta de minimitzar les pèrdues dels creditors de bons grecs i endarrerir la sortida de Grècia de la zona euro fins que s'hagin construït les barreres econòmiques adequades que minimitzen l'impacte econòmic d'una possible fallida hel·lena sobre la resta del món. Cada dia augmenta el nombre de gent que es veu obligada a tancar comerços, perd la casa i depèn de menjadors socials. Els suborns i els pagaments amb diner negre han esdevingut un fet comú. Amb un pla que molts creuen destinat al fracàs, Grècia explotarà quan els seus habitants no puguin suportar més el jou al qual se 'ls vol sotmetre, moment que s'aprofitarà per forçar la sortida del país de la unió monetària amb l'excusa de l'incompliment de l'acord.

Aleshores, tornar al dracma i devaluar la moneda és una opció desitjable? Ningú té la bola de vidre de l'economia, però alguns analistes —avalats per dades històriques de casos similars com Rússia o Argentina— coincideixen que es produiria una profunda però breu recessió (d'un o dos anys), lligada a un important augment de la competitivitat econòmica. Amb les reformes estructurals necessàries i si l'actual crisi financera internacional —unida a una alta dependència d'importacions de Grècia amb la resta de països— no ho impedeix, aquesta competitivitat podria portar de nou al creixement continu.

Així doncs, l'aprovació d'aquest segon rescat no sembla tenir com a prioritat ajudar el poble grec a sortir de la crisi, sinó que més aviat és un pegat temporal dissenyat per seguir fent fluir diners comunitaris cap als comptes dels creditors de Grècia i així guanyar temps fins que es produeixi el que és inevitable.

Destrucció d'un poble

Marta

Al llarg de la història els processos de transformació urbans són allò que comporta canvis en la lògica econòmica i políticosocial dels seus teixits. L'urbanisme europeu a partir de mitjans del segle XIX s'estableix dins dels contextos socials i culturals de forma inherent al món capitalista, amb l'esperit «revolucionari» entorn lo tecnològic que s'instaurà a l'epoca de la Il·lustració, emmarcat en el pensament racional de la mirada cega cap a l'anomenat progrés fent *tabula rasa* de l'esperit humà. Discurs i pràctiques ben presents en l'actualitat.

Així, la destrucció total o parcial d'un territori és utilitzada com a mitjà per tal d'organitzar el seu desenvolupament. Debats dominants entre conflictes com «modernitat i tradició» o «ciència i sentiment» han preparat el terreny durant dècades i han deixat pas per a que s'anessin acceptant aquestes transformacions, ja sigui activament o passiva.

Ara li ha tocat al Barri de Sant Andreu del Palomar, el seu Casc Antic, al nucli del poble. Volen continuar amb la destrucció de la història i del teixit social per tal d'establir «eixos cívics» tal com diu l'ajuntament, per fer zones verdes i equipaments. Al poble existeixen espais buits, desutilitzats, per exemple, al voltant d'on s'ha construït la nova comissaria de mossos d'esquadra. Aquest aspecte tècnic posa en «escac i mat» a una cultura, a un poble, deixant la gent fora dels seus habitatges, donant-los expropiacions ridícules i en el millor dels casos obligant-los a cedir una part de casa seva i a pagar-se-'n la reconstrucció. Diuen que hi ha 60 habitatges afectats, però n'hi ha més de 180, ja que algunes tenen afectades parts de la casa com pot ser el lavabo, la cuina o d'altres tenen afectats el jardí i racons on els nens es trobaven per berenar i jugar a pilota. La Plataforma Salvem el Casc Antic de Sant Andreu fa 6 anys que està movent fitxa conjuntament amb l'associació de veïns; El passat 28 de febrer van entregar 5.379 al·legacions al regidor del districte i encara n'estan reunint més, solidàries i col·lectives, al·legant la «conservació i revitalització del nucli històric i tradicional barri» i el respecte per les veïnes a les quals se'ls ha denegat informació i en alguns casos se'ls ha facilitat de manera errònia. A dia d'avui quasi la totalitat d'aquestes afectacions no han estat notificades i estan a l'espera de que durant aquests dies arribi la carta que els canviarà la vida… o no. Es tracta un cop més d'aquestes innovacions que mantenen en vida el capitalisme i pel que sembla no serà tan fàcil conseguir-ho per que ni les grans ni les joves estan disposades a donar un pas enrere. La millor manera de combatre allò insubstancial del que nosaltres no som partíceps és no deixar que matin els nostres barris, anar (re)teixint les relacions socials que sí són quelcom substancial i una eina emmancipadora que no deixi pas a lleis imposades a l'ordre que marca el capital. La propera trobada serà el dissabte 17 de març a les 11 del matí a la Plaça Orfila de Sant Andreu del Palomar.

«El Casc Antic NO es toca!»

Cartes

Espai literari

Josep Rius

Quan em vaig assabentar de que es volia «renovar», «re-impulsar», o com li vulgueu dir, La Burxa, de seguida em va passar pel cap que estaria bé que a la nova etapa la revista tingués un espai, diguem-ne, literari, amb textos de ficció sobre temes lligats a la vida de la gent. Estic convençut que la ficció no està renyida amb la veritat i que cal que els medis d'expressió radicalment crítics, com La Burxa, considerin el potencial d'un espai literari; espai que seria, a més, una plataforma on escriptors en embrió compromesos amb la realitat que ens toca viure podrien publicar el seus treballs. Resumint: proposo que es reservi a cada número de la revista un espai de, posem, unes 500 paraules, per a contes curts o poesia; que se'n faci una crida a la participació i que, en fi, es seleccionin els textos amb criteris de qualitat literària. És ben clar que no hi ha prou amb l'entusiasme i la bona voluntat per fixar a la memòria un bon conte o poesia, d'aquells que en llegir-los ens fan sortir, ni que sigui un moment, del nostre absurd, injust i petit entorn quotidià per fer-nos una mica més savis i una mica més compromesos amb el món que ens envolta i amb nosaltres mateixos.

Envia'ns el teu escrit a laburxa@barrisants.org o a Can Vies (Jocs Florals, 42. BCN 08014).

Fe d'errades de l'anterior publicació de La Burxa (febrer del 2012): les autores de l'article «La guerra d'Internet segueix» de la secció *En moviment* (pàgina 9) són Isabel Benítez Romero i Israel Saeta Pérez.

Sants

Neix la Coordinadora Laboral i de Suport Mutu 15M

La Comissió Laboral de Sants (grup de treball de l'Assemblea Indignada de Sants) n'és impulsora i membre actiu i des d'on s'han bastit accions coordinades com el boicot Caprabo del desembre i del passat 22 de febrer a Carretera de Sants.

Isabel Benítez Romero
Sants

El passat 30 de novembre va tenir lloc a la Casa de la Solidaritat (carrer Vistalegre, 15) la primera assemblea impulsada des de la Comissió Laboral de Sants, de Sant Andreu i diversos sectors de l'esquerra sindical. Allà es van trobar més d'un centenars de persones: treballadors de TMB, del professorat amb condicions laborals precàries a la universitat, aturats, paletes, membres de la Coordinadora Informàtica de CGT, treballadores de la Diputació, de Telefònica, del metal, de Caprabo, funcionaris, Correus Indignats, treballadors de TV3, autònoms, diverses subcontractes de la Generalitat, etc. L'assemblea fundacional va fer palesa no només la necessitat d'aquest espai sinó també la necessitat d'horitzontalitat, que havia de servir per sumar en base a les coincidències i que no havia de ser un lloc per homogeneïtzar política ni sindicalment, sinò on treballar la possibilitat de suport mutu en accions o convocatòries concretes.

INTERCANVI DE CONEIXEMENTS I COORDINACIÓ DE CONVOCATÒRIES

La segona i la tercera assemblea han anat aprofundint en la construcció de l'espai i en l'intercanvi d'informació, convocatòries i cerca de punts per a l'acció comuna, incrementantse el ventall d'empreses en conflicte que hi participen. La tercera assemblea va permetre coordinar la concentració a plaça d'Espanya, coincidint amb la inauguració del World Mobile Congress. Dilluns 27 va començar a la plaça d'Espanya amb una concentració escridassant dels treballadors de Hewelt Packard, empresa líder del sector i que ja ha acomiadat a 150 treballadors amb més de 10 anys d'antiguitat per nous sotmesos a la reforma laboral. Els van donar la mà l'Assemblea d'Aturats de Barcelona així com els treballadors de Movistar contra l'ERO de 8.500 treballadors, i als que van acompanyar els treballadors de les més de 300 contractes, subcontractes i centenars d'autònoms amb qui Telefònica ofereix el servei més car, més lent i amb pitjors condicions laborals d'Europa. Allà també estaven convocats els treballadors de Panrico, als que han reduït el salari fins a un 45 % aprovat en un referèdum on el gruix dels participants (decidit per l'empresa) no estaven afectats per les retallades, segons van informar el mateixos treballadors a l'assemblea.

CONTRA EL CORPORATIVISME I L'AÏLLAMENT

Tot i què a la Coordinadora participen afiliats CGT, IAC, Comissions de Base, Coordinadora Obrera Sindical, CNT, i fins i tot afiliats a UGT, la participació en aquest espai és a títol individual i oberta, tant a persones a l'atur, com treballadors sense contracte i també hi participen la Comissió Laboral de Sants, de Nou Barris i Sant Andreu, les Oficines de Drets Socials, o assemblees de treballadors de base no lligats a cap sindicat concret.

Les assemblees de les coordinadores es preparen en reunions obertes on les persones interesades en participar redacten una proposta d'ordre del día i de composició de l'equip de moderació, sent el punt central de totes les assemblees la presentació dels col·lectius en lluita i la petició de quin tipus de suport necessiten, ja que la idea és trencar el corporativisme i l'aïllament. En qualsevol moment, l'assemblea pot revocar a qualsevol de les persones que dinamitzen l'assemblea si no compta amb prou confiança i l'ordre del dia es discuteix i/o modifica i s'aprova en començar l'assemblea.

Les actes són públiques i es poden consultar a: http://coordinadoralaboral15m.wordpress.com. Es pot contactar amb la comissió laboral de sants mitjançat l'adreça: laboralsants@gmail.com.

Boicot a Sants contra els acomiadaments a Caprabo

La Comissió Laboral de Sants va decidir donar continuïtat al boicot a Caprabo, ja que les assemblees de coordinació es basteixen d'acord amb el treball concret (no només d'agitació) al territori.

Isabel Benítez Romero
Sants

El dilluns dia 20 de febrer va fer una crida a concentrar-se davant de l'establiment de la cadena a carretera de Sants, on des de les set de la tarda fins a les nou es van anar aplegant veïns i veïnes tant de Sants com d'altres barris, amb xiulets i megàfons per fer pública que la política d'assetjament que practica l'empresa contra els treballadors i treballadores combatius (Caprabo per exemple, «penalitza» les persones que demanen reducció de jornada per maternitat canviant els horaris i els destins arbitràriament, dificultant a la pràctica la conciliació familiar dels treballadors i treballadores). La concentració va aplegar prop de 100 persones. Encara que en cap moment els participants van bloquejar ni el carrer, ni l'entrada a l'establiment, l'encarregat del Caprabo va avisar els mossos, els quals un cop desconvocada la concentració, van voler identificar tres persones, una de les quals en negars'hi va ser traslladada a la comissaria. Una setmana després, han estat cridades a un judici de faltes per desobediència, tot i que l'atestat confirma que no hi va haver indicidents destacables.

És previsible que la propera assemblea (anunciada per al dia 21 de març) abordi com a tasca central l'agitació o preparació de la més que previsible vaga general contra la reforma laboral, convocada a Euskadi i Galiza, i a Catalunya de moment per la Coordinadora Obrera Sindical. Està previst que CCOO i UGT facin una roda de premsa a principis de març on aclariran si decideixen convocar vaga general, i si ho farà a la mateixa data o cap a l'abril.

Desenes de persones es concentraren en solidaritat amb els treballadors i treballadores del supermercat. **ROBERT BONET**

Acords constitutius

1) Decidim constituir-nos com a marc estable de coordinació per diversos motius: connectar la feina concreta que s'està desenvolupant, donar efectivitat; coordinar les lluites i unificar-les; fer convocatòries; fer confluir la feina prèvia al 15M i la del 15M a l'àmbit laboral; trencar la dispersió; perquè és necessari superar el sindicalisme fragmentari; espai de coordinació des d'on portar propostes als barris i les tornem a aquest espai; és un marc necessari per poder tirar endavant una vaga general; l'eix laboral té una importància cabdal; des d'on poder respondre a atacs immediats, com p.e. l'acomiadament de la Charo; crear precedents, recuperar la solidaritat entre els treballadors i treballadores, recuperar la confiança, trencar la por i fer que els treballadors i treballadores prenguin les regnes de les seves lluites; crear consciència al voltant de la realització d'hores extres, inevitabilitat dels ERO, repartiment del treball i de la riquesa… Només el 10 % dels treballadors manuals, p.e. es consideren classe treballadora.

2) Som part del 15M i hi participem: volem treballar en els espais unitaris que genera i que hi havia abans. Volem fomentar la creació d'assemblees de treballadors i treballadores, Volem fomentar la creació de comissions laborals a les assemblees de barris, viles i pobles.

3) Volem que aquest sigui un espai de suport mutu real als barris a partir de les comissions laborals.

4) Aquest espai fa seva una metodologia assembleària, democràtica, horitzontal, no impositiva.

5) Actius i aturats som treballadors i treballadores. Fem una crida/volem arribar als treballadors i treballadores i persones a l'atur sense representació (el 75 % dels treballadors i treballadores no està sindicat)

6) Volem crear consciència, tenint en compte els temors, la por, la manca de confiança, que ara hi ha entre els treballadors i treballadores, la mandra i fins i tot la corrupció. Com a proposta de partida: acollir els conflictes sociolaborals des de les comissions laborals de barri, deixant de banda les sigles, basada en la solidaritat.

7) Com a activitat conjunta acordem donar suport a la lluita de les treballadores i treballadors del Caprabo portant a les assemblees de barri la proposta de fer piquets informatius a la sortida de tots els Caprabos dels barris.

Sants

A PEU DE CARRER

Una nit a l'institut

Anna Fontelles

El passat 14 de febrer professors, estudiants i pares de l'Hospitalet, convocats per la Plataforma L'H per l'Educació Pública, ens vam trobar a l'Institut Llobregat per fer una tancada reivindicativa en defensa de l'educació pública. La data no era casual. Uns 80 centres del territori decidien tancar-se perquè l'endemà, 15 de febrer, el Parlament aprovaria uns pressupostos anuals clarament agressius pels serveis públics.

A les sis, centenars de persones vam reunir-nos davant del centre per penjar pancartes al carrer i fer una cassolada que va acabar amb el tall del trànsit al carrer Prat de la Riba. Un cop a l'interior de l'institut s'iniciaren diferents activitats: la xerrada «L'educació en el neoliberalisme (Rosa Canyadell i l'Emili Cortavitarte)», el visionat del documental *La digna Ràbia* (Pla Bolonya) i L'Espai de treball, on es van debatre i planificar futures propostes de lluita des del sector. Cap a les 20 h, a la taula rodona «Assemblearisme i resistència: cap a una societat participativa» i amb les intervencions de joves activistes vinculats a moviments assemblearis, vam debatre sobre temes crucials per a l'educació, com ara l'urgent necessitat de recuperar el posicionament ideològic del professorat, la fal·làcia de la neutralitat del coneixement, o les estratègies del sistema per tal de convertir el procés educatiu en un mer aprenentatge de rols i competències.

La jornada de treball va finalitzar amb una nombrosa assemblea d'on van sorgir diverses comissions de treball i propostes concretes per realitzar durant els propers dos mesos als centres de l'Hospitalet.

A altes hores de la matinada, les més de 70 persones que vam quedar-nos a passar la nit, vam buscar un racó on plantar els sacs i dormir una mica abans d'incorporar-nos de nou a l'activitat de l'institut.

Necessitats socials urgents davant el congrés dels mòbils

Portes enfora de l'oasi de confort de la Fira, els 70.000 assistents al Congrés Mundial de Mòbils van trobar-se amb la realitat d'una societat estafada per les institucions organitzadores.

Dani Martínez
Sants

Els i les assistents al MWC van poder gaudir d'una gran oferta de luxe a la ciutat. Mentrestant, centenars de persones es manifestaven a la plaça Espanya. **VÍCTOR OBREGÓN**

Dilluns 27 de febrer, afectats per polítiques al transport públic van donar la benvinguda als congressistes. Treballadors de TMB anaven al capdavant de la pancarta «Els directius són un luxe que els treballadors no ens podem permetre». Darrera, veïnat de la Marina (Zona Franca) exigia el metro arran la cancel·lació del ramal de la L10 vers el port. Un miler de persones més demanaven, per exemple, descomptes per menors, estudiants, aturats i ciutadania amb recursos limitats per la crisi. La manifestació va tallar la plaça al transit rodat, sense que hi hagués incidents.

ESTUDIANTS DE TOTA EDAT EL 28 I 29

Dimarts, al capdavant d'una altra manifestació hi havien infants i adolescents. Amb samarretes grogues i pancartes reclamaven més mestres, més qualitat a l'ensenyament i l'atenció particular que cada menor precisa.

Dimecres, uns 500 universitaris provinents de la manifestació de migdia a plaça Universitat van esperar també la sortida dels congressistes. Abans, alguns Mossos d'Esquadra van actuar amb desmesura després que poques persones van intentar ampliar la barricada ja feta a la sortida del recinte firal amb tanques de l'ajuntament. Els manifestants van ser empesos a la cantonada del carrer Tarragona, i es van tallar els accessos al metro. Els estudiants i simpatitzants van cridar l'atenció dels pocs congressistes que sortiren per plaça d'Espanya, pel mig d'un cordó policial, amb mirades estupefactes. La majoria ho van fer per la porta del darrere del carrer Lleida. Durant el vespre alguns manifestants van ser detinguts.

Els Mossos d'Esquadra van fer un cordó policial per protegir els congressites que al veure la concentració a les portes del MWC van sortir corrent, tot i que no s'havia produït cap tipus de situació de tensió. **VÍCTOR OBREGÓN**

LA IGNOMÍNIA DE LA INDÚSTRIA DEL MÒBIL

Setze entitats socials van denunciar durant el congrés l'espoli natural en l'extracció de minerals, i les condicions laborals tant durant l'obtenció, com durant la fabricació del aparells.

El coltan, mineral imprescindible, té el 80 % de les reserves mundials a l'est del Congo. Militaritzada per senyors de la guerra, la zona ha sofert cinc milions de morts i 200.000 violacions sexuals des de 1994. Actualment hi treballen unes 15.000 persones en semiesclavitud, moltes infants menors de deu anys emprats per baixar a profundes mines de difícil accés i alt risc tòxic. Nacions Unides ja alertà el 2003 que fins a 30 multinacionals estaven directament implicades en l'espoli natural, i indirectament en la guerra.

En el manifest fet públic per les entitats, es denuncia les condicions laborals associades a la producció (actualment un 50 % dels aparells es fabriquen a la Xina): «La deslocalització del procés de producció dels mòbils ocupa a milions de persones amb jornades de fins a 16 hores, salaris insuficients per necessitats bàsiques, repressió dels drets sindicals, i règims disciplinaris més propis d'una presó que d'una fàbrica".

Totes les grans marques de mòbils i aplicacions hi eren presents a plaça d'Espanya. Dins el programa del congrés, aquestes vergonyes no es van tractar.

Suport mutu per buscar solucions al problema de l'habitatge

Unes quaranta cinc persones van participar a la trobada que va tenir lloc el dissabte 25 de febrer a Can Batlló en què es van compartir problemàtiques entorn l'habitatge i cercar col·lectivament solucions. La cita fou convocada per la comissió d'habitatge de l'assemblea indignada 15M de Sants.

Gemma Parera
Zona Franca

Durant la trobada es van exposar les dificultats per fer front al pagament del lloguer o de l'hipoteca, en la majoria de casos a causa de la falta de feina i als preus abusius de l'habitatge. Es van compartir diferents vies d'intentar allargar els processos judicials d'impagament, que són executius i no deixen cap escletxa per considerar la situació social de les persones.

Es va plantejar, sobretot, la necessitat de no viure sols el problema ni autoculpabilitzar-se, sinó fer-lo sortir a la llum, cercar suport mutu i formar-se per poder actuar. Tal com va expressar una de les participants a la trobada, «les armes que tenim són el coneixement i la pressió». Es va decidir actuar col·lectivament per frenar desnonaments i per pressionar els bancs per aconseguir la dació en pagament o la cancel·lació del deute que resta un cop el banc s'apropia de l'habitatge. També es va plantejar la necessitat de fer accions de denúncia pública i social dels casos de *mobbing* que es van presentar durant la trobada, en els quals els propietaris han intentat fer fora amb tot tipus de pressions als llogaters de renda antiga.

L'OKUPACIÓ: SOLUCIÓ LEGÍTIMA

Així mateix, es va debatre entorn l'okupació com una solució legítima al problema de l'habitatge, i es va plantejar la necessitat de descriminalitzar aquesta opció i superar les pors. Una de les participants a la trobada va argumentar que «la por ens paralitza i ens fa dubtar, però si tenim clar l'objectiu, que és la dignitat de les persones, podrem controlar la por. L'okupació dóna inseguretat, però hem d'aprendre noves formes de viure, de conviure i de solidaritat». Es van valorar positivament experiències d'alliberament d'espais buits per convertir-los en habitatge de persones amb pocs recursos econòmics, com l'edifici 15O i el 18N, aquest darrer desallotjat el passat 30 de novembre. També es va presentar com a legítima l'opció a la que va recórrer un dels participants a la trobada, la reapropiació del propi pis que s'ha quedat el banc després d'un procediment d'execució hipotecària.

Es va acordar trobar-se els dimarts a les set de la tarda per seguir treballant col·lectivament els problemes d'habitatge.

Vides i somnis dels menors africans migrants

Gemma Parera
Sants

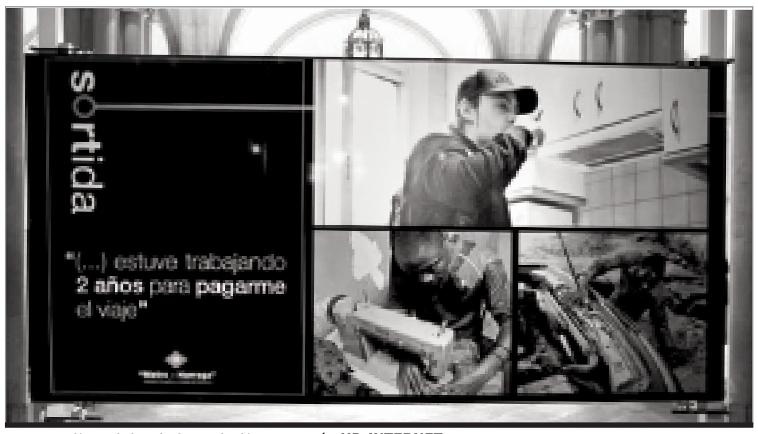
L'exposició «Metro-Harraga», que s'ha pogut visitar a Cotxeres del 21 de febrer al 3 de març, ens mostra el viatge que fan molts joves africans a la recerca d'unes condicions de vida millors. La mostra és una iniciativa de l'Associació Sociocultural La Muga, creada l'any 2009 per joves de diferents procedències. Arran de conèixer la història personal d'un dels membres de l'associació, el Rachid, va néixer aquest projecte d'intervenció artística participativa que mostra el contrast del trajecte quotidià, rutinari i segur que fa una persona en metro a Barcelona amb el trajecte migratori de risc que fan els menors africans. Un membre de l'associació afirma: «normalment estem molt acostumats a veure el final del viatge migratori: l'arribada de les pasteres, les persones com a números, sense identitat. Amb aquesta exposició volem mostrar el que hi ha abans de l'arribada i el que hi ha després».

Amb aquesta finalitat, l'exposició parla de la prefrontera, de tot el que deixen enrere: família, amics, olors, colors, però també parla del pas entre la vida i la mort que suposa la frontera. «En aquest moment, en aquesta incòmoda posició, tot són preocupacions... Aparques tots els somnis i plans respecte l'arribada... Giro la vista cap a baix, veig passar ràpidament l'asfalt de la carretera, el soroll monòton del motor em porta al silenci i aquest a la reflexió: només vull arribar, salvar-me, no vull que la meva família pateixi per culpa de la meva aventura», explica el Rachid de Tineghir, el Marroc.

Així mateix, la mostra ens parla de la postfrontera, de les barreres burocràtiques, policials i socials, amb que es troben un cop superada la frontera física. L'exposició l'han feta els propis joves migrants que han treballat durant dos mesos en tallers de pràctica fotogràfica i de recerca d'informació.

'HARRAGA', UNA METÀFORA

Han pres de l'àrab la paraula *harraga* per donar nom a l'exposició. *Harraga* vol dir cremar, una metàfora que fa servir la gent que posa la seva vida en risc per aconseguir els seus somnis i que, alhora, significa cremar la llei, perquè entren de forma il·legal al país.

Imatge d'un dels plafons de l'exposició. **UB-INTERNET**

El Tatanet obre una nova etapa

Sara Casás
Sants

El Tatanet, espai de criança compartida, engega una nova etapa amb infants d'1 a 3 anys. Dos educadors juntament amb famílies implicades en l'educació dels seus fills i filles iniciaran, al setembre, un projecte basat en l'educació respectuosa i no directiva. La col·laboració activa de les famílies i la seva plena participació fan del projecte un punt de trobada per compartir entre tots la màgica experiència de la criança. Respecten els processos vitals dels infants, les seves ganes d'aprendre, la seva creativitat i capacitat innata. Per això ofereixen ambients preparats rics en recursos que donin lloc a l'aprenentatge actiu i vivencial. Sempre en un marc segur amb límits clars que els permetin desenvolupar-se seguint el seu propi ritme, ser cada vegada més autònoms, descobrir i aprendre a gestionar les emocions, aprendre mitjançant el joc al seu ritme. Per fer-ho possible els adults els acompanyen de ben a prop, evitant judicis, estereotips i pressions externes. Entre totes es crea un espai de respecte on els infants se sentin lliures d'expressar sentiments i emocions, puguin conèixer-se a si mateixos i explorin les relacions amb els altres.

Estació de Sants: km 0 dels despropòsits

Dani Martínez
Sants

L'entorn de l'estació de Sants està pitjor que abans de les reformes arran de l'arribada del TAV. ADIF volia duplicar els vestíbuls de l'estació, i fer un gratacels d'oficines annex al parc amb centre comercial, els cinemes Balañà inclosos.

L'any 2008 va esclatar la crisi, i ni el TAV ha finançat res; eternitzantse mesures provisionals incomòdes per al veïnat i les usuaris (barracons arreu, accessos degradats, la sorollosa estació de busos sense soterrar, etc). Ara l'ADIF s'interessa per la Sagrera.

Des de la CUP de Sants-Montjuïc s'ha fet des del gener una campanya crítica amb propostes urbanístiques que alhora fomenta una plataforma per difondre la història i realitat del barri, i el caràcter reivindicatiu del veïnat.

El Bloc 11 consensua valors de gestió veïnal

Jordi Soler
Sants

Dissabte 4 de febrer les brigades de voluntaris a Can Batlló no van adequar espais. Van debatre com s'han de governar d'ara endavan: què volen fer a Can Batlló i com.

El debat, fi d'un treball previ, es va articular en grups, ponències i fluxes d'acords. Va enllestir per la primavera cinc debats fonamentals de calat. Però ja va començar a donar forma ideològica al Bloc 11, en base a l'autogestió col·lectiva, mantenir tot el poder a l'assemblea, i establir el perímetre de relacions amb l'administració just en els mínims necessaris.

Més de 60 persones amb barrets, bufandes, abrics i guants en naus a sota zero, van començar a traçar un nou camí conjunt per l'imaginari col·lectiu dels barris de Sants.

Parèntesi

LLIBRE

Memòria d'uns ulls pintats

LUÍS LLACH
EMPÚRIES, 2012

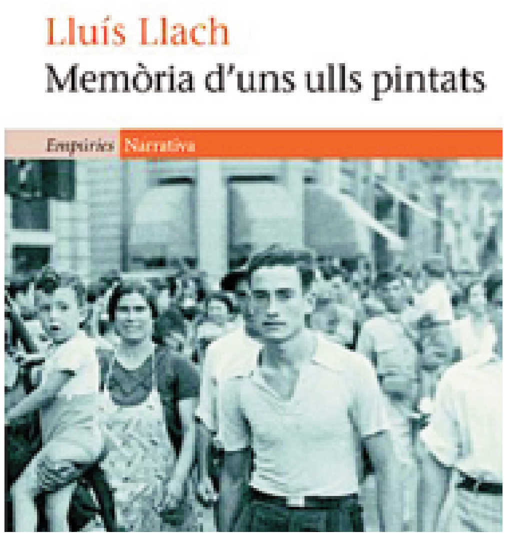
Lluís Llach no necessita presentació, és un mite vivent de la música popular en català, el cant*autor* per excel·lència. Aquesta condició juga capciosament i d'una forma ambivalent dins el cap del lector quan pren el llibre entre les mans. Si comencem preguntant-nos sobre la idoneïtat de llegir una novel·la d'un cantant que escriu, podem respondre que sí, que el resultat és absolutament recomanable.

La narració és senzilla: una colla de del barri de la Barceloneta dels anys 20-30 són l'epicentre d'una trama que oculta una veritable història d'amistat i amor. La cosa es complica quan les impotents biografies s'entrellacen amb el potent context escollit, un escenari d'excepció vital, en què es narra l'abans i el després d'una de les revolucions més atípiques de la història universal: la Barcelona revolucionària de 1936.

L'escenari de la novel·la extreu del bagul dels tresors de l'imaginari i la memòria proletària catalana: la vida comunitària de la Barceloneta, territori fronterer per excel·lència. El món del treball, fet de teixidores, pescadors, proletaris i contrabandistes. La força dels sindicats i l'organització del món llibertari d'aquells anys. L'univers cultural en ebullició amb la poesia de Salvat-Papasseit, la recreació de projectes d'educació municipal com l'Escola del Mar, les llibreries com a centre d'autoaprenentatge o el foment de l'autogestió de l'educació i l'autodidactisme.

Un univers referencial propi autoproduït, una geografia popular particular, on les coses es personifiquen. *Memòria d'uns ulls pintats* té tota la pinta de convertir-se en un dels èxits de Sant Jordi, més enllà de per *qui* ha estat escrita per la forma en *com* ha estat escrita.

Abdul Azrahed
La Ciutat Invisible

MÚSICA

Per principis elegants

AT VERSARIS I ASSTRIO
PROPAGANDA PEL FET!, 2012

A començaments d'aquest any, la conjugació d'At Versaris i Astrio ens varen regalar un CD i DVD exclusiu en directe de l'espectacle que els ha portat a recórrer gran part del territori al llarg d'una gira de quaranta concerts.

No volien deixar passar l'oportunitat d'enregistrar-lo en àudio i vídeo i presentar-lo com es mereix. L'esdeveniment es va produir el passat 18 de juny de 2011 a la manresana sala Stroika, tot coincidint amb el final de la seva gira conjunta. Després d'unes col·laboracions prèvies que daten del 2008, l'any 2010 consoliden el projecte.

Per començar, parlar d'At Versaris és ferho també de la banda de referència de l'emergent escena del nou rap català. O el que és el mateix, de la parella d'incombustibles MC formada pel santsenc Rodrigo Laviña i el sabadellenc Pau Llonch, acompanyats del DJ Singu Riera.

Per la seva banda, el trio de jazz-rock de Barcelona Astrio està format per Arecio Smith (teclats), Santi Careta (guitarra) i Santi Serratosa (bateria). Astrio ha estat una mena de *backing band* de luxe d'At Versaris per a les seves rimes, però amb el pas del temps, tothom coincideix en que aquesta combinació casual i natural s'ha convertit en quelcom més.

At Versaris i Asstrio prescindeixen de *sampleig* i vesteixen el rap a base d'instrumentacions orgàniques: hip-hop, funk, soul, jazz-rock, drum'n'bass... Ens trobem davant d'un CD i DVD que resumeix molt bé la seva història i que ens apropa també al seu ideari. Així, el CD compta, entre d'altres, amb les col·laboracions de Vazili a la veu, Christian Kronreif al saxo i Christoph Mallinger al violí.

A l'apartat audiovisual, el treball inclou, a més del directe, una sèrie de càpsules audiovisuals realitzades pels propis At Versaris en les quals el grup, sempre vinculat als moviments socials més crítics i alternatius, deixa constància de quins són els seus referents artístics, creatius i polítics. Destaquen, entre d'altres, les aportacions d'en Josep Garganté (qui hi apareix com a representant sindical de la vaga de treballadores de TMB el 2008 per reclamar els dos dies de descans setmanal —reivindicació de la que At Versaris se'n va fer ressò al senzill «La vida són dos dies»); el testimoni de membres de la Ciutat Invisible, el filòsof Santiago Alba Rico, el setmanari *La Directa* o el Centre Social Okupat de Can Vies, són alguns exemples. També seria just parlar del disseny d'un clàssic com és en Marc Padró i de les fotografies de Roser Ortíz, Àlex Belza i Ray Molinari.

Actualment, At Versaris i Astrio continuen treballant les seves carreres artístiques per separat i ben aviat podrem gaudir de noves gravacions.

Estem d'acord que «Per principis elegants» és un treball necessari, igual que els At Versaris ho són . Coherents ideològicament i musical des de la base, nascuts des de la independència d'imperatius comercials com a principi fundacional. Els resultats, a la vista estan.

David Vázquez
Arxiu Propaganda pel Fet

BURXANT ELS BYTES

Desobeint la llei Sinde-Wert

Des de començaments de març, la mal anomenada llei Sinde està en vigor. Això vol dir que qualsevol persona pot anar a una comissió del ministeri de Cultura a demanar que tanquin una web que enllaci a alguna altra plana on hi hagi continguts seus amb drets d'autor. Aquesta llei ha estat fortament criticada ja que la justícia espanyola sempre s'ha pronunciat en contra d'aquest tancaments de webs. I ara, es tancarà per petició de la comissió del Ministeri de Cultura, sense que el poder judicial es pronunciï a favor o en contra.

El Col·lectiu Hacktivistas.net, estan portant a terme una campanya de desobediència a la llei Sinde-Wert que consisteix a enllaçar una cançó de Eme Navarro, soci de la SGAE, als blogs, planes web de la gent que es vulgui adherir. A wertdeenlaces.net podeu trobar les instruccions de com participar en aquesta campanya de boicot. El dia 1 de març, Eme Navarro i Hactivistas es van presentar al Ministeri de Cultura per denunciar les primeres 200 webs. Seguiran presentant denúncies per tal de saturar la comissió del ministeri. Un servidor, es troba entre els 200 denunciats. Seguirem informant. A data del tancament d'aquesta columna, s'han sumat a la iniciativa més de 400 planes web i s'han realitzat mes de 20.000 descàrregues.

Bernat Costa

RAS I CURT

«A l'atzar agraeixo tres dons: haver nascut dona, de classe baixa i nació oprimida. I el tèrbol atzur de ser tres voltes rebel».

Maria Mercè Marçal

LA CANÇÓ

Calçots!

Fa un dia molt maco,
quin munt de fato...
El poble mana
i ara té gana!
Calçots!
Posa més llenya al foc.
Calçots!
De romesco no n'hi ha prou.
Calçots!
Això és tot un descontrol,
és diumenge i tot s'ho menga
i tot s'ho empassa...
Calçotada!
Ha estat un èxit,
això és un vici.
El poble canta
i tothom dansa!
Calçots!
Que algú em vingui a recollir.
Calçots!
Jo volia repetir.
Calçots!
Els budells ja han dit que no!
És diumenge a la vesprada i no tinc gana.
Calçotada!

Lo Petit Comitè

En homentage a les calçotades i especialment al 25è aniversari de la Calçotada Popular de Sants

RACÓ HISTÒRIC

La bomba que mai va caure

Dedicaré el meu article a especular. Fa un temps, mantenint una conversa, em van fer un comentari sobre el qual jo mai havia reflexionat. Per què els bombardejos de la Guerra Civil no van afectar ni l'estació de Sants ni l'Espanya Industrial?

Les bombes que llançaven els avions feixistes volien crear por a la població, fer-la sentir que un atac podia arribar en qualsevol moment i a qualsevol barri, desmotivar-la i desmobilitzar-la. De vegades per aconseguir-ho només feien falta unes falses alarmes, que sumien la ciutat en el caos. Però l'aviació italiana, situada a Mallorca, també volia atacar punts estratègics per perjudicar l'economia republicana. Això explica que el port o el Poble Sec, on hi havia els dipòsits de la Campsa, fossin atacats de manera sistemàtica, com Can Tunis o el Poble Nou, principal nucli industrial de l'estat. Però en canvi Sants, que era un barri controlat per l'anarquisme, amb poca protecció d'antiaeris i amb un punt on en menys de 200 metres es podia afectar la principal fàbrica tèxtil del país, l'Espanya Industrial, i un dels eixos del sistema ferroviari barceloní i que podria haver sigut una cirereta per als FIAT feixistes, quasi no va ser atacat.

Hem de pensar que els italians desconeixien el terreny? L'àmplia documentació que ha guardat l'aviació italiana ho desmenteix. Crec que, com a mínim en aquest cas, els bombardejos no van ser tan indiscriminats com sovint s'ha dit, i aquí tenien molt clar que no havien d'atacar.

Trobar arguments per justificar aquesta sospita no costa. Cal recordar que molts dels fons per finançar l'aixecament feixista i la guerra van sorgir de la burgesia catalana, fins i tot de sectors catalanistes com la Lliga. És lògic pensar que a canvi del suport aquestes famílies volguessin salvaguardar les seves propietats per tal que, un cop acabada la guerra, reiniciar la producció ràpidament.

Les joventuts hitlerianes a l'Espanya Industrial l'any 1941.

Va col·laborar econòmicament amb els feixistes la família Muntadas? És molt probable. Un important membre de la família, Carles Muntadas, va combatre com aviador del bàndol franquista i va morir a Sariñena convertint-se en un màrtir del feixisme. En homenatge, l'aeroport del Prat va ser conegut durant molt de temps amb el nom d'aeroport Muntadas. També cal destacar la figura del que, després de la guerra, va ser el director de la fàbrica, Josep Maria d'Albert i Despujol, que va voler deixar clar el seu posicionament fabricant 400.000 banderes del nou règim.

El règim va agrair aquest suport amb l'alcaldia de Barcelona a Josep Maria d'Albert i Despujol, un càrrec que va mantenir fins a la vaga de tramvies de l'any 1951. Massa sospites per no pensar que els avions italians sabien que no havien de bombardejar.

Agus Giralt

FOGONS DE TEMPORADA

S'acaben les garoines!

Si en fa d'anys que els humans mengem garoines, garotes o eriçons de mar. Al llibre d'Apici (segle V) hi consten cinc formes de preparar aquests animals. En la majoria de receptes estan amanides amb vi, espècies, herbes i *gàrum*, una pasta sucosa feta a partir de peix posat en salmorra. Dues de les receptes es cuinen a partir d'eriçons salats i expliquen com recuperar-ne la frescor. A més de menjar-ne, doncs, ja se n'elaboraven conserves.

Sempre he pensat que havia de patir molta gana la primera persona que va decidir obrir aquesta bola de punxes i pensar que en trauria alguna cosa comestible, però així ho va fer, i quina delícia. Agrada a aquells que s'entusiasmen amb el gust a mar.

Ha estat sempre una menja humil. La garoina no era ni portada a la taula, es menjava a prop de la costa, allí mateix on es recollia, es trencava amb la destresa d'aquell que ja s'ha punxat alguna vegada i es consumia acompanyada de bon pa per sucar, vi per mullar i uns bons fruits secs per aportar-li textura i cruixent al conjunt.

El que se'n consumeix és la glàndula sexual, cinc petits sacs enganxats a la closca interior, de color vermellós i de consistència fina i pastosa amb gust marí i perfum d'algues fresques.

Josep Pla, que n'era un gran amant, les descriu com ‹‹aquells animals en forma de bola, negres amb un punt rogenc, eriçats de puntes, arrapats al rocs ara eixuts i tocats pel sol››. A Palafrugell es celebra anualment la garoinada, un cicle que va de mig gener a mig març i que coincideix amb el moment de la pesca de la garoina, quan aquesta és més madura i la mar més tranquil·la per agafar-la. Els diferents restaurants que hi participen elaboren un menú amb garoines de primer i plats tradicionals empordanesos de segon. El *catxoflino*, el niu, les pomes de *relleno*, les cassoles de calamars o l'arròs negre en són algunes delícies. Una bona recomanació per un cap de setmana de fred.

Garoina per sucar-hi pa

INGREDIENTS

4 garoines
Una llesca de pa de pagès
Un tros de botifarra negre
Uns alls tendres

ELABORACIÓ

Poques receptes de cuina tradicional catalana trobareu amb garoines. La forma tradicional de menjar-les és amb pa i acompanyades dels ingredients de la mateixa temporada. Ho són la botifarra negra acabada de fer de la matança del porc i els alls tendres. Observeu que són els mateixos ingredients que conté la truita de dijous llarder.

Talleu l'all tendre ben petit, el sofregiu a la paella amb una mica d'oli i hi afegiu la botifarra negra esmicolada. Partiu la garoina per la meitat, buideu-la de sorra, retireu-li la boca i possibles algues i amb una cullera separeu-ne la carn. Agafeu una bona i gruixuda llesca de pa de pagès, torreu-la i escampeu-hi el sofregit d'all tendre i botifarra per sobre. Per últim sumeu-hi la garoina. Un bon raig d'oli d'oliva i gaudiu d'aquesta barreja de delits. Que aprofiti!

Núria May Masnou

En moviment

ASSEMBLEA INDIGNADA DE SANTS

Jornades «Pensar el moment»

Sílvia Alberich

Els passats 11 i 12 de febrer es realitzaren a Can Batlló les jornades de reflexió col·lectiva «Pensar el Moment», organitzades pel moviment 15M.

Les jornades s'estructuraren en 4 blocs. Al primer, «Pensem el present», es va traçar un mapa sintètic de les lluites que configuren el moviment.

El segon bloc, «Pensem les debilitats»", realitzà una anàlisi DAFO en petits grups. Es coincidí en què el ritme trepidant del moviment, l'excés d'informació, les dificultats de comunicació o els múltiples mecanismes de coordinació es troben entre les principals debilitats. Algunes de les amenaces són el fet que el moviment cada vegada sigui menys representatiu del conjunt de la ciutadania, així com la manca d'aprofundiment en certs debats i, de resultes, accions poc meditades. Com a fortaleses es destacà l'horitzontalitat, la possibilitat de diferents nivells d'implicació, l'impacte internacional, l'ampli recolzament social o la pèrdua de la por. Pel que fa a les oportunitats, s'assenyalà el bagatge històric, la possibilitat de canalitzar políticament el descontentament ciutadà o la superació de l'activisme militant.

El tercer bloc, presentà diferents eines de lluita, com ara la consulta popular, l'auditoria del deute, la vaga o el bloqueig urbà, tot prenent com a referència experiències a Oakland, França, Grècia o Colòmbia. Especialment interessant i creatiu fou el debat sobre la vaga, que s'inicià amb la pregunta «Com pot fer vaga qui no pot fer vaga?», en què es plantejaren diverses formes de vaga inclusiva i que enllaçà amb la proposta de bloqueig urbà.

Al quart bloc, «Pensem el futur», es provà de traçar un relat comú de la primavera, tot definint els passos per arribar-hi. Es recordaren diferents convocatòries com la setmana de lluita de transports al febrer, el 8 de març o la lluita contra la carestia de la vida també al març, la manifestació del 12 de maig i la proposta de vaga a nivell mundial el 15 de maig.

En definitiva, les jornades «Pensar el moment» han estat una oportunitat per aprofundir en debats, posar en comú experiències i retrobar-nos després de més de mig any fora de la plaça. Una parada per recarregar piles i continuar prenent el carrers.

Imatge de l'actual governresponsable de la reforma laboral. INTERNET

El vodevil de la reforma laboral

Ja és aquí, i ha vingut a quedar-se fins a la propera reforma laboral, que de ben segur serà encara més agressiva i regressiva. Des del fatídic maig del 2010 en què Zapatero va anar al Congrés de Madrid a anunciar-nos que s'havia de retallar i retallar, no han parat de reformar, entre somriures i abraçades de la patronal.

Àlex Tisminetzky
Barcelona

Fa només un any i mig de la Reforma Laboral de 2010, que gairebé sense avisar ens va retallar indemnitzacions i va facilitar l'acomiadament. Poc després va arribar l'hora de la retallada de les pensions i de la negociació col·lectiva, i la darrera ocurrència ens ha arribat amb la Reforma Laboral del PP, que ens ha acabat de deixar els nostres drets irreconeixibles, i ha aixecat passions a la bancada patronal.

En els darrers 30 anys s'han aprovat més de 52 reformes laborals, i una darrera l'altra, com una inacabable gota malaia, van esborrant drets que havien costat molt d'esforç d'aconseguir.

GRACIETES PER NO DORMIR

En Mariano i la seva cort de ministres han sortit ara a l'escenari per anunciarnos que la nova llei, per fi, acabarà amb la temporalitat i l'atur, el mateix discurs que va presidir les anteriors fallides reformes. Quina serà ara la seva nova fórmula màgica? Doncs és ben fàcil, per acabar amb l'atur es facilita l'acomiadament fins a nivells preconstitucionals: tothom podrà ser acomiadat amb la indemnització de 33 dies, i si l'empresa té uns pocs trimestres de «disminució d'ingressos» (ull!, que no pèrdues) es rebaixa a 20 dies, i tot això sense salaris de tramitació, és clar.... I tatxan-tatxan, l'efecte sorpresa el donarà el nou contracte per a empreses de menys de 50 treballadors, amb un llarg any de prova, on l'acomiadament no només serà totalment gratuït, sinó que no cal dir ni la causa.

Per tant, en Mariano ha presentat un discurs tan clar com contradictori: ens diu sense riure que calen més acomiadaments per lluitar contra l'atur. Els nostres amics «populars» també tenen la solució per acabar amb la temporalitat.

I és tan fàcil que sembla increïble que no se'ns hagi acudit abans; fer ben fàcil i barat l'acomiadament dels treballador fixos, rebaixant els seus drets salarials i de condicions laborals, i ja tots serem igual de fixos i temporals, però molt més precaris.

RÈQUIEM PELS CONVENIS COL·LECTIUS

Però la cosa no acaba aquí, i en Mariano també ha tret més idees de la seva cartera. Els pactes d'empresa podran rebaixar els drets i salaris del Conveni Col·lectiu de sector, i així a cada empresa es podran acordar cada cop salaris més baixos, en defensa de la sagrada competència d'uns treballadors contra d'altres. En una època de por i crisi, qui podrà negar-se a treballar pel 30 % o el 40 % del seu salari, o fins i tot menys, com bé saben els treballadors de Panrico o la Nissan.

Però com en això dels jocs de mans ningú pot guanyar el nou president espanyol, en Mariano ha pensat en fer encara un altre bon favoret als seus amics empresaris, i els ha dit ben cofoi: si els vostres treballadors, en un acte de supèrbia i manca de «maduresa», no s'avenen a abaixar-se el sou voluntàriament, els el podreu baixar vosaltres solets, només dient que heu tingut uns poquets mesos de baixada d'ingressos. Ull! Els ha avisat, no ho escampeu gaire ni mostreu la vostre eufòria en públic, però fins i tot podeu tenir molts i molts beneficis i passar-vos el conveni per l'entrecuix, ja que només que hagueu baixat una miqueta les vendes ja us valdrà.

La patronal ho celebra d'amagat, i els «populars» salten d'alegria, doncs han marcat un bon gol, i van guanyant per golejada. I saben que més i més nits de glòria els esperen a la dreta de sempre mentre no sortim al carrer, a les places i als centres de treball a dir prou. Mentre això no passi, ens esperen 52 reformes més, i cada cop fan menys gràcia. Esperem que algun dia ens n'adonem, i quan abans passi, menys drets laborals haurem de recuperar.

Dades

Evolució de l'acomiadament

- **1977:** indemnització de l'improcedent amb 60 dies per any treballat, amb el límit de cinc anualitats. El treballador té l'opció de reincorporar-se a l'empresa.
- **1980:** indemnització de l'improcedent de 45 dies, amb el límit de 3,5 anualitats. El treballador ja no pot reincorporar-se a l'empresa.
- **1997:** contracte per a dones, aturats i majors de 45 anys amb acomiadament de 33 dies, amb un límit de dues anualitats.
- **2010:** el contracte amb acomiadament de 33 dies, amb un límit de dues anualitats s'estén a quasi tots els col·lectius. L'empresari pot acomiadar amb 20 dies per «possibles pèrdues futures».
- **2012:** el contracte amb acomiadament de 33 dies, amb un límit de dues anualitats, serà l'únic existent, i s'aplica també als contractes anteriors. L'empresari pot acomiadar amb 20 dies amb només «reduccions d'ingressos» de tres trimestres. Supressió dels salaris de tramitació.

Principals regressions en els drets laborals

- **1984:** s'incorporen nous tipus de contractes eventuals i precaris.
- **1985:** s'augmenta de 10 a 15 els anys mínims de cotització per tenir dret a la jubilació.
- **1994:** legalització del prestamisme laboral, les ETT. Nous contractes temporals encara més precaris.
- **2002:** enduriment de les condicions per a l'accés a les prestacions d'atur.
- **2007:** enduriment de les condicions per a l'accés a les prestacions de jubilació i reducció de les prestacions d'invalidesa.
- **2012:** els convenis col·lectius d'empresa poden reduir drets i salaris dels Convenis de sector. Les empreses poden no complir els salaris i drets del Conveni Col·lectiu amb només dos trimestres de disminució d'ingressos. Nou contracte per a empreses de menys de 50 treballadors amb un període de prova d'un any.

Per segon any consecutiu, «Se va a armar la gorda»

Aquest any se celebra la segona edició de les Jornades d'Acció Feminista Autònoma per a dones, lesbianes i trans, sense partits, sindicats i banderes. Sota l'expressiu títol «Se va a armar la gorda», es desenvoluparan un seguit d'activitats i accions al voltant del 8 de març.

María García i Sílvia Alberich
Barcelona

Cartell de les Jornades d'Acció Meminista Autònoma per a dones, lesbianes i trans. **INTERNET**

Es tracta d'unes jornades organitzades al marge de les institucions, en què les feministes prenen el carrer sense demanar permís a ningú per tal de visibilitzar, sense concessions, els seus cossos, lluites, sexualitats i la seva capacitat d'acció. Tot això posant en comú coneixements i pràctiques autogestionàries i agitant l'espai públic.

A través d'aquestes jornades, el feminisme autònom es reafirma en la voluntat de continuar amb les lluites, en l'actual context de progressiva precarització de la vida, de polítiques de privatització i de negació dels serveis més bàsics. Així, s'anima (no només durant els dies de les jornades, sinó tots els dies) a fer accions, prendre el carrer, fer xarxes, autoorganitzar-se, fer-se protagonista de la pròpia vida, tot abandonant les pors, la passivitat i la submissió.

LES FEMINISTES SURTEN AL CARRER

En el marc d'aquestes jornades es proposen múltiples activitats, com ara un taller d'autogestió de la salut, programes a ràdios lliures, un torneig de futbol o diverses performances i actuacions. D'entre les activitats programades destaca la manifestació nocturna de dones, lesbianes i trans, que ja va ser un èxit l'any anterior, a través de la qual es rebutja l'imaginari de la por que, sota l'amenaça de rebre violència, ha adoctrinat a dones, lesbianes i trans perquè no surtin al carrer quan és fosc.

Així, el vespre del 7 de març, les feministes surten al carrer tot dient: «Ens reapropiem dels nostres cossos i de les nostres vides, que no poden expropiar, confiscar, recloure. Ens fem presents als carrers, desbordem els racons, okupem la nit. Rebutgem l'imaginari de la por, transformem el temor en força col·lectiva, ens reivindiquem des d'un cos fora de tot control patriarcal i ens rebel·lem a l'amenaça de la violència, des de la nostra força que decideix sempre, que refusa l'obediència».

Més informació a:
#sevarmarlagorda
#queNoCalleLaCalle
#ManiNocturna

Programa de les jornades

4 de març
• Jornada al carrer: des de les 11 h i durant tot el dia a la plaça Joan Riera. L5 Llucmajor.
Exposicions, micro obert, taller d'autogestió de la salut, perruqueria lliure, etc.

7 de març
• Manifestació nocturna: a les 20.30 h al parc de la Tres Xemeneies. L2 o L3 Paral·lel.

8 de març
• Teatre itinerant de carrer «Desencaixades»: a les 16 h a la plaça de la Llana. L1 Urquinaona o Arc de Triomf.

• Performance feminista: a les 18 h a plaça Universitat. L1 i L2 Plaça Universitat

10 de març
• Patxanga futbolera: a les 11 h al carrer Sant Pacià, 29-31. L2 Sant Antoni.

• «De la casa a la plaça», instal·lació feminista: a les 11 h al carrer dels Peixos. L1 Arc del triomf.

• Festa Femnista per a dones, lesbianes i trans: a les 22 h al Brot (La Farinera). L1 Clot o Glòries.

21 i 22 de març
• Taller «El teatre com a transformació feminista»: de les 17.30 a les 20.30 h a la Teixidora, carrer Marià Aguiló, 35.

Manifest presentant les jornades

Crida de les organitzadores a participar a les jornades d'acció feminista autònoma per a dones, lesbianes i trans, «Se va a armar la gorda».

Jornades d'Acció Feminista Autònoma

Per segon any consecutiu us animem a participar a les jornades d'acció feminista autònoma al voltant del 8 de març, «Se va armar la gorda» per a dones, lesbianes i trans (DLT), sense partits, sindicats ni banderes.

Tornem a prendre el carrer, un cop més, sense demanar permís i organitzant unes jornades feministes al marge de les institucionals, on visibilitzar sense concessions els nostres cossos, les nostres lluites, les nostres sexualitats i la nostra capacitat d'acció; posant coneixements i pràctiques autogestionàries en comú i agitant l'espai públic que se'ns nega sistemàticament, prenent el nostre costat a la barricada dels conflictes socials.

En un context de progressiva precarització en tots els àmbits de les nostres vides, de polítiques de privatització i negació dels serveis més bàsics —llei de l'avortament, desnonaments i desallotjaments, explotació laboral, desmantellament salvatge del sistema sanitari i educatiu—, nosaltres —invisibilitzades, minoritzades, deslegitimades— decidim continuar endavant amb les nostres lluites, amb aquesta lluita, colze a colze contra el poder.

Perquè pensem que cal abandonar les pors, la passivitat i la submissió, us animem a que, durant aquests dies però també la resta dels dies, feu accions, preneu el carrer, agiteu el sistema, us autoorganitzeu per crear xarxes i destruir allò que ens oprimeix, canalitzant la ràbia, i fent-nos protagonistes de les nostres vides i els nostres desitjos per tots els mitjans.

Se va a armar la gorda!!

PUNT D'INFORMACIÓ LABORAL

La patronal, en plena forma

Marc Faustino i Vidal

L'expectació generada per les indiscrecions intencionades del president del govern espanyol, Mariano Rajoy, i del ministre d'Economia, Luis de Guindos, no ha estat en va. La reforma laboral del febrer del 2012 serà de les recordades, i això que aquesta és la 53a reforma del sistema de relacions laborals i de protecció social a l'Estat espanyol d'ençà l'any 1980, en què es va publicar l'Estatut dels Treballadors.

Reforma rere reforma l'equilibri de poder entre capital i treball ha anat decantant-se cap al capital de forma que podem assegurar que aquest equilibri està totalment trencat i que les empreses poden regular lliurement les condicions de treball de les seves plantilles. Posaré mostres d'aquesta imposició unilateral de la reforma.

D'una banda, s'estableix un nou contracte indefinit per a petites i mitjanes empreses que regula un període de prova d'un any. El període de prova és el temps concertat durant el qual qualsevol part pot donar per finalitzada la relació laboral sense preavís, sense necessitat d'al·legar cap causa justa i sense dret a percebre cap indemnització. Una durada tan llarga d'un any només té un sentit: l'entrada de l'acomiadament lliure i gratuït en la legislació.

D'altra banda, s'elimina l'autorització administrativa prèvia dels acomiadaments col·lectius, que deixa sense efecte el darrer control de legalitat que quedava en mans de l'administració de les decisions de les empreses. En les empreses on les plantilles estan sindicalitzades continuarà haventhi resistència als ERO (expedients de regulació de l'ocupació) però el problema apareix a les plantilles de les empreses més petites, que, sense comptar amb cap tipus d'organització ni d'experiència de lluita, són plenament vulnerables.

A la classe treballadora sempre ens toca pagar els plats trencats de les crisis sistèmiques del capitalisme, girem la truita i posemnos a remuntar. Malgrat el conjunt de modificacions de la reforma, hem de capgirar la realitat de la lluita per molt complicada que ens l'hagin deixat. Tornar a fer sentir a la tota la classe treballadora que amb la solidaritat de classe i l'ajuda mútua aconseguirem el repte d'un món del treball millor.

Cultura

L'Associació Cultural La Lotteria aposta per l'art de proximitat

L'Associació Cultural La Lotteria va obrir les seves portes al carrer Finlàndia, número 15, el passat gener, per difondre el treball d'artistes de diferents disciplines, en el marc d'un projecte autogestionat i participatiu.

Gemma Parera
Sants

Fa més d'un any que artistes mexicans van crear aquest projecte, davant la necessitat de donar a conèixer el seu treball i percepció de l'art, mantenint les seves arrels. L'associació, que ha obert el seu local al barri de Sants i ja compta amb més de 130 socis, acull a artistes de totes les nacionalitats i promou activitats com exposicions fotogràfiques, concerts, xerrades, i tallers de cant, de flamenc, de dansa contemporània, de teatre i de menjar microbiòtic, entre d'altres.

Segons Itzel Villa, presidenta de l'associació, aquesta iniciativa vol ser «un canal per desenvolupar l'art sense traves». Es vol anar més enllà d'un model institucionalitzat d'entendre i d'accedir a l'art i a la cultura, i es vol promoure la participació i implicació activa dels socis. «Volem que tothom, famílies, gent gran, joves..., pugui disposar d'un lloc on relaxar-se i gaudir de la cultura. La cultura ha de ser de masses, la gent del carrer hi ha de poder accedir». Per facilitar-ho, ofereixen un ambient acollidor, estan oberts a les propostes dels socis i els preus dels tallers són assequibles i variables en funció de la situació de les persones (aturades, famílies monoparentals o nombroses, etc.).

Itzel Villa i dues membres més de l'associació en el nou local. **VÍCTOR OBREGÓN**

La Lotteria vol ser també un espai on promoure la interacció i la creativitat, «fer art de qualitat i promocionar artistes, perquè en un moment de crisi són els primers afectats».

L'associació, que pren el nom d'un joc de taula de Mèxic, està molt activa a les xarxes socials, el que permet mantenir un contacte fluid amb la realitat d'artistes mexicans i d'arreu del món. També es vol obrir al barri de Sants que, segons expressa la seva presidenta, «compta amb una important tradició associativa».

Més informació a: www.lalotteria.org

El Febrer Llibertari presenta novetats editorials

El Febrer Llibertari va néixer ara fa sis anys quan gent del barri, amb sensibilitats llibertàries diverses, va decidir trobar-se per debatre i compartir experiències i coneixements.

Oriol Rigola
Sants

A banda d'assolir aquests objectius, el Febrer Llibertari també serveix perquè la gent conegui els espais on es realitzen aquestes activitats, i de pas, la feina que aquests col·lectius, persones i espais fan durant tot l'any.

El cicle es va iniciar a finals de gener amb un dinar i va finalitzar a primers de març amb la presentació de dos llibres a l'entorn del País Basc. Entre les activitats, podem trobar aquelles que tenen els llibres com a principals protagonistes. Així, es va fer una tertúlia a l'entorn dels llibres *Años rojos, años negros: La resistencia anarquista contra el fascismo en Italia* i *Los comités de defensa de la CNT en Barcelona (1933-1938): el embrión de un ejercito anarquista*, ambdós de l'editorial Aldarull, *Breve historia del anarquismo vasco* de l'editorial Txertoa i *Anarkherria* de l'editorial Txalaparta.

També van tenir lloc xerrades-debat a l'entorn dels orígens de l'anarquisme, sobre les utopies llibertàries o la vigència de l'anarcosindicalisme, en diferents formats, alguns en format de taula rodona, d'altres, com seria el cas del darrer, en format de sopar-debat enriquit amb uns plats deliciosos. Com es ja habitual en aquestes jornades, va haver-hi una ruta històrica, en aquest cas a l'entorn del gènere, i per primera vegada es va poder gaudir d'un espai dedicat als més petits, amb una animació infantil a càrrec del grup Mimulus amb xocolatada a càrrec de la gent de la comissió d'activitats de Can Batlló.

També cal destacar que enguany vam poder gaudir de la presentació d'un documental que té a una significada veïna del barri com a protagonista, la Llibertat Canela, i que porta com títol *Em dic llibertat*. La projecció, va omplir La ciutat invisible de veïns i veïnes que van escoltar amb gran atenció l'explicació de les seves vivències i la seva manera d'entendre la llibertat, basada en la dignitat de les persones.

Ritmes africans i el cicle Expressió Directa, al Divendres Faràndula 2012

Núria Gurina
Sants

El 23 de març Divendres Faràndula es trasllada del Casinet a les Cotxeres de Sants per oferir una gran nit dedicada a la música en directe dins el marc del cicle Expressió Directa. La proposta constarà d'un triple concert de la mà de The Root Diamoons, La Gozadera Orchestra i The Neighbours Selectors, tres grups amb alguns trets conceptuals comuns, però que oferiran una gran diversitat de gèneres musicals per a tots els públics.

Partint de la idea bàsica d'una formació jazzística —pel que fa al vessant instrumental—, els tres grups donaran pas a una gran varietat d'estils, començant des de Barcelona, la seva ciutat d'origen, per arribar a l'estrellat internacional, des dels Estats Units, passant pels ritmes llatins i les músiques originàries dels barris obrers.

The Root Diamoons, nascuts al barri d'Horta, ens transporten a Jamaica. Una petita jazz band integrada per grans músics de carrera i liderada per la veu femenina de Berta Gratacòs. L'experiència de més de deu anys, els ha portat a l'àmbit internacional amb una fusió esplèndida de jazz i ska. També partint del jazz, des del barri del Clot, The Neighbours Selectors donaran pas a un repertori variadíssim, un ventall de mil-i-un estils. Ska, rocksteady, reggae, soul, punk... Per acabar, La Gozadera Orchestra ens farà viatjar directament cap a l'Amèrica Llatina. Salsa, música, ball... La festa està totalment garantida.

Més informació a: http://expressiodirecta.wordpress.com/

El mostrador

Males companyies

Cooperativa Germinal

Una de les empreses més grans del món és Walmart dedicada a la distribució d'aliments. El seu nom en el model supermercadista no té presència a les nostres terres perquè la segona corporació de l'àmbit, Carrefour-Dia, ocupa el seu espai. Fa anys que la campanya «Supermercats, no gràcies» treballa per frenar els impactes d'aquest model en la nostra vida.

Un dels principals impactes és l'empobriment de la pagesia i la imposició del model agrícola que les grans corporacions volen. Però també ens ha inculcat un canvi d'hàbits alimentaris per a fer-ho com a ells els va millor; i ho ha fet mitjançant la publicitat, tan l'ensordidora com la subtil —com ara l'ordre en la disposició dels productes en els prestatges.

Aturar i capgirar aquesta imposició no és pas fàcil. D'una banda, perquè les despeses de publicitat i màrqueting deixen a les campanyes alternatives poca capacitat d'actuació; i de l'altra, perquè el poder de decisió d'aquests grans monstres empresarials està en poques mans i aquests no escolten reivindicacions que no defensen els seus interessos econòmics.

Però curiosament hi ha en aquest pervers mercat del menjar dos grans empreses que tenen una base cooperativa, Eroski i Consum. El segon, es defineix com una cooperativa de consumidores, i per tant semblaria que hauria de ser més afí als interessos de la societat i no pas del seu propi lucre. Malauradament, els supermercats Consum són còpies del model supermercadista imperant, i des d'una visió transformadora de la societat no ens serveixen les excuses de la necessitat de sobreviure a la dura competència.

Un exemple de les barbaritats del grup Consum, en un cas molt concret, es troba en l'establiment del preu de les carxofes: mentre que el preu de cost, al camp, està al voltant de 1,5 €/kg, a la dolenta-cooperativa de consumidores es publicita el producte a 1,15 €/kg, tot i ser a principi de temporada, i per tant, en condicions en què la pagesia pot augmentar el marge per manca d'oferta, i així millorar les seves dures condicions de vida. Què li paga a la pagesia? Quin model de producció està construint?

Les cooperatives de consum de productes ecològics com Germinal hem de vigilar molt amb qui ens relacionem perquè en el món de les cooperatives no tot és economia social.

MIKI

Més informació a http://supermercatsnogracies.wordpress.com/

Arreu

QUÈ ESTÀ PASSANT ALS PAÏSOS CATALANS?
En aquest apartat volem apropar-nos a la realitat del nostre país, des de Salses a Guardamar i des de Fraga a Maó. Des de LA BURXA volem contribuir a la coneixença del nostre passat immediat, de les problemàtiques actuals, tant socials com ecològiques i econòmiques, i dels moviments populars que ens fan avançar.

Protestes estudiantils enceses a València. **MARC SARDÓN**

Els orígens de l'esclat estudiantil a València

Durant els darrers dies de febrer, el País Valencià ha tornat a ser notícia en la majoria de mitjans estatals; això no obstant, s'han intercanviat les imatges dels judicis per corrupció o celebracions de grans esdeveniments per les de policies colpejant estudiants de secundària.

Pau Fabregat
Castelló

La repressió desmesurada de la Policia Nacional contra les protestes estudiantils per les retallades en educació, encapçalades pels alumnes de l'IES Lluís Vives, van deixar més d'una vintena de detinguts i nombrosos ferits, així com una allau de crítiques des d'amplis sectors de la societat valenciana.

Els brots de reivindicació que han començat a florir entre l'estudiantat valencià, han sorprès a gran part de la societat; tanmateix, la classe política dirigent i l'elit empresarial del País Valencià, duia anys adobant les terres de llevant per a que esclatés la ja denominada Primavera Valenciana.

EMBRIAGUESA IMMOBILIÀRIA

Els anys previs a la crisi econòmica, la societat valenciana ha viscut en un miratge d'abundància i progrés produït per la bombolla immobiliària. Durant aquests anys daurats, als pobles i ciutats valencianes abundaven els cotxes de gama alta, la construcció de camps de golf i l'especulació amb el sòl. Qui ho desitjava tenia un treball a les grans fàbriques de la indústria del taulell, a la construcció o al sector serveis, i les segones residències a la costa eren habituals. Malgrat tot, aquesta opulència era possible gràcies als crèdits hipotecaris. Quan el miracle de les hipoteques es va esfumar, el miratge de benestar social i progrés, paladí del Govern de la Generalitat, es va esvair deixant solars buits, fàbriques tancades, pisos en venda i persones aturades.

MEGALOMANIA DELS ESDEVENIMENTS I LA CONSTRUCCIÓ

Des de l'arribada d'Eduardo Zaplana a les institucions valencianes, la política econòmica s'ha centrat en la construcció de grans projectes arquitectònics i la celebració de monumentals esdeveniments. Zaplana va promoure la construcció de Terra Mítica, el parc temàtic es situà a una zona de pinars que es va incendiar i després, casualment, es va canviar la Llei forestal que prohibia edificar en zones rústiques devastades pel foc. El parc va costar 377 milions d'euros i no ha deixat de generar pèrdues des de la seva inauguració. La Ciutat de la Llum, estudis cinematogràfics situats a Alacant, van costar 300 milions d'euros i un deute de 190 milions més; al seu voltant s'han realitzat operacions importants de recalificació i compra de sòl. L'Aeroport de Castelló, fruit de la megalomania de l'expresident de la Diputació de Castelló, Carlos Fabra, va costar més de 150 milions d'euros a la Generalitat. Fa un any que va ser inaugurat i encara no hi opera cap companyia aèria. Això sí, una estàtua de 300.000 euros i 24 metres d'alçada inspirada en Don Carlos, presideix l'entrada a l'aeroport.

Al 2007, Bernie Ecclestone anunciava a València la celebració d'un gran premi de Fòrmula 1, el govern valencià va assegurar que el circuit urbà no costaria ni un euro a les arques públiques. Això no obstant, el Consell va haver de pagar 80 milions d'euros i la celebració dels set grans premis programats suposaran més de 244 milions a la Generalitat.

Aquestes pràctiques han servit per convertir els beneficis en privats i els deutes en públics; així doncs, el saqueig de les arques públiques, a la pràctica, queda institucionalitzat.

GENÈTICA CORRUPTA DE LA CLASSE POLÍTICA

Sense distinció de colors ni ideologies, els casos de corrupció han infectat ininterrompudament des de fa anys la regió valenciana. Emarsa a València, el cas Brugal a Alacant, el cas Fabra a Castelló, i sobrevolant-ho tot, el cas Gürtel, on estava imputat l'expresident Francesc Camps.

José Antonio Piqueras, catedràtic d'Història a la Universitat Jaume I de Castelló, afirmava que «durant els últims cent anys, hu ha hagut un Fabra a la diputació, com a president o com a diputat provincial».

Les conseqüències són nefastes per a les institucions públiques valencianes. La suma dels pagaments pendents i el deute financer de la Generalitat Valenciana ascendeix a 62.000 milions d'euros. Tot això en un territori que ha patit de manera acarnissada els efectes de la crisi i on la taxa d'atur és ja del 25%.

Les protestes estudiantils enceses a València, fan pensar doncs, que són només la punta de l'iceberg que està per emergir al País Valencià.

La repressió continua als carrers...

Les abusives càrregues dels antiavalots a València contra els estudiants són una evidència de la repressió a base de força.

... mentre qui l'exerceix la nega

Malgrat les múltiples proves de l'extrema violència exercida pels mossos (fotos, denúncies, etc.) el 27M, el jutge Porras arxiva el cas.

SOLIDARITAT

Conseqüències del 27M

En plena explosió del moviment 15M i després de dues setmanes en què les acampades, assemblees i protestes populars massives i autoorganitzades van ser les protagonistes, el 27 de maig de 2011 els antiavalots dels mossos i la urbana van irrompre a la plaça de Catalunya per desallotjar-la, acció que més tard es va voler disfressar d'operació de neteja. En P.T.V., company i veí de Sants, fou l'únic detingut.

Al llarg del matí del 27M, milers de persones es van apropar al centre de Barcelona, per enfrontar-se i recriminar la intervenció de la policia, que va actuar de forma molt violenta, amb centenar de ferits i contusionats com a resultat. El 27M fou una victòria social de l'acció directa no violenta, amb què es va aconseguir evitar el desallotjament de la plaça i donar continuïtat de l'acampada, referent catalitzador de la voluntat de canvi social.

La denúncia col·lectiva que ha assegut davant del jutge el director dels mossos i l'exregidora de Seguretat de l'ajuntament a sigut arxivada. Confiem que la petició d'any i mig de presó contra l'únic detingut, per desobediència i atemptat a l'autoritat tingui el mateix desenllaç.

Xarxa d'Intercanvi de Sants

A continuació oferim un llistat de les últimes demandes fetes a través de la Xarxa d'Intercanvi de Sants (la XIS). Si esteu interessats/des en algun dels anuncis, o simplement voleu formar part de la xarxa i així rebre totes les ofertes podeu fer-ho.

Escriviu-nos o sol.liciteu l'adhesió a: intercanvisants@gmail.com

BUSCO

REF. B-Febrer 01: un llit individual complert (somier + matalàs), roba de llit per llit individual (joc de llençols, edredó i coixinera), manta o edredó per llit matrimoni gran de 150, roba de nena talla 4 anyets d'estiu, oli o menjar ecològic.

REF. B-Febrer 02: un cop de mà per arreglar l'antena d'un pis (no és col·lectiva) ja que ha deixat de captar alguns canals.

REF. B-Febrer 03: un termòmetre exterior, una brúixola petita i un penjador de peu.

REF. B-Febrer 04: un cop de mà d'algun lampista o electricista que pugui ajudar amb un termo d'aigua calenta que perd una mica per una vàlvula.

OFEREIXO

REF. O-Febrer 01: televisor de tub analògic (50x50x50cm) de color negre; necessita TDT.

REF. O-Febrer 02: calaixera de fusta. Mides 87 ample x 95 alt x 45 fons.

REF. O-Febrer 03: cotxet de bebè Chicco, tirallets manual Avent i gots d'emmagatzematge; cadira cotxe Grup 0-1; i diversos llibres: *Osiris. El huevo de obsidiana, Numerati, Marketing y publicidad subliminal* (incluye cd)

REF. O-Febrer 04: mirall rodó de paret blau; roba de nadó fins a 3 mesos; roba d'embarassada talla L/X; motxilla portabebès Kipling.

Març de 2012

la Burxa

LA BURXA és una revista editada per un equip de redacció que es troba cada dimarts al vespre al CSA Can Vies
(c. Jocs Florals, 42)

Periodicitat: mensual

Telèfon de contacte: 93 422 16 13
Adreça electrònica: laburxa@barrisants.org
Plana web: www.barrisants.org/laburxa

LA BURXA no es fa responsable dels articles d'opinió.

En aquesta Burxa hi han col·laborat:
Laia Sánchez Amat, Gemma Parera, Ester Rams, Albert Riçart Sanjuan, Agus Giralt, Irene Jaume Gambín, Àngel Bravo Almirall, Elba Mansilla, Ivet Eroles, Mercè Esteban, Marc Rude, Pol Casas, Pau Fabregat, Víctor Obregón, Dani Martínez, Bernat Costa, Núria May Masnou, David Vázquez, Jordi Soler, Sergi M. Huete, Ass. de Can Vies, XIS, Albert Garcia, Miki, Israel Saeta Pérez, Marta, Israel Benítez Romero, Anna Fontelles, Sara Casás, Abdul Azrahed, Sílvia Alberich, Àlex Tisminetzky, María García, Marc Faustino i Vidal, Ass. Indignada de Sants, Oriol Rigola, Cooperativa Germinal, Marc Sardón i Ràdio 3 Sants.

LLIBERTAT CANELA:

«Sants és el millor barri del món»

Llibertat Canela en un moment de la presentació del documental. Fotografia: **ÀNGEL BRAVO ALMIRALL**

Em dic Llibertat és el títol del documental que s'ha presentat aquest febrer a La Ciutat Invisible i, de fet, Llibertat Canela és el nom de la seva protagonista. Santsenca de tota la vida i enamorada del seu barri, va haver-se de canviar el nom durant els anys del franquisme. Filla d'anarquistes, ella diu que no creu en aquesta utopia i, en canvi, sí que es defineix com a llibertària.

Ràdio 3 Sants
Sants

De qui va ser la idea de fer-li un reportatge?
Quasi, quasi que no ho sé. Penso que deuria ser la Dolors Marín, que és una escriptora. Però no ho sé, van venir les noies del casal de la Bonnemaison em van dir que necessitaven parlar amb mi i si no em sabria greu. Els vaig dir que «no, no», i així vam començar.

Dir-se Llibertat durant els anys del franquisme no devia ser gaire comú. Com ho portava vostè?
Va ser molt difícil. En primer lloc el meu pare em va posar Llibertat perquè era anarquista. Llavors resulta que fins a l'any 44 més o menys, que vaig anar a l'institut Verdaguer a fer batxillerat, passant llista, es veu que hi va haver un professor que es va queixar. «Això és vergonyós! Com podem cridar a una persona passant llista Llibertat Canela. Però això què és?». Van cridar a la meva mare i li van dir que allò ho havia d'arreglar, que sinó no em podrien tenir a l'institut.

Aleshores, la meva mare, que era una dona molt llesta i molt valenta, se'n va anar al jutjat de l'Hospitalet i va dir que anava a canviar el nom. El jutge va dir que havíem de tenir un document i la meva mare va respondre: «Ai! Sí que en tinc, però és per a la matrícula perquè sinó perdrà el curs». I era veritat, això, perquè a l'institut em van donar un termini molt curt per matricular-me.

Llavors, a la partida de naixement, al costat, hi diu: «es presenta la seva mare i diu que li ha canviat el nom, Carmen». Durant tot el franquisme em vaig dir Carmen i quan va acabar em vaig voler tornar a canviar el nom. Vaig anar a buscar el jutge i em va dir que només necessitava una persona que no fos de la meva família que digui que tota la vida li han dit Liber. I amb això va servir. Però no em vaig batejar, jo no m'he batejat, no he batejat als meus fills i n'estic orgullosa.

«El meu pare em va posar Llibertat perquè era anarquista»

I als seus pares no els ha preguntat mai perquè li van posar aquest nom?
Perquè el meu pare era anarquista. Però quan jo parlo d'anarquisme sempre dic el mateix: els meus anarquistes. L'anarquisme és una doctrina que té diferents aspectes. A més, va tenir un cert mal cartell durant algunes èpoques. Per això jo parlo dels meus anarquistes. El meu pare quan jo vaig néixer era anarquista i si mal no recordo era secretari d'alguna cosa de la CNT. Ell n'estava convençut, jo no me n'he dit mai d'anarquista, no ho he estat.

El pare no va voler fer de mi un prosèlit, a més ell ja ho havia perdut, l'any 36, quan va començar la guerra. El 18 de juliol jo estava a València amb la meva mare, ella es va espantar molt i vam agafar un tren de mercaderies i ens vam plantar aquí. Quan vam arribar vam trobar el meu pare plorant, a casa la seva germana, dient «tots aquells ideals que teníem se n'han anat a l'aigua, la guerra civil acabarà amb tot». I així va ser.

Quins records té del barri?
El meu barri és el millor del món! Per descomptat! Aquí es va fundar Esquerra Republicana, es va refundar a Sant Medir la CNT després del franquisme, i aquí jo tinc amigues i amics i de tot. És un barri molt maco.

I avui en dia com veu el barri?
Jo sempre he estat activista. Ara ja no, ara ja vaig dient que em retiro. Però tot i així encara sóc de l'Associació de familiars de malalts mentals, perquè tinc un fill malalt, i fins ara m'he cuidat de fer una secció de cine. Ara també ja he trobat una persona que se'n farà càrrec, a més una doctora, que és la que fa els comentaris. Jo sempre he fet alguna cosa, sempre. He estat secretària fins i tot de l'Orfeó de Sants durant dos anys... Tot el que vulguis.

«La llibertat és una característica humana, però en grup la cosa canvia: s'ha de viure tal com diu la societat de cada moment»

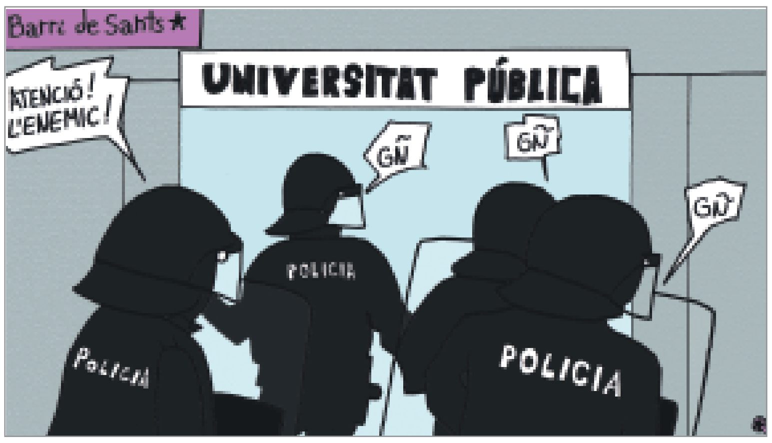
I com veus actualment els moviments socials?
És molt diferent. No sóc capaç de dir si millor o pitjor. Poden haver-hi els moviments que surten en el documental, quan he estat amb els indignats, però és clar, són moviments que no tenen una finalitat, tampoc hi ha líders... Però és molt lògic: la societat canvia, les aspiracions canvien... Jo ara no sóc optimista.

De vegades sóc una mica bruixa però potser desgraciadament aquesta vegada m'equivoco: penso que hi haurà moviments bastant seriosos al carrer perquè la crisi econòmica també farà que la gent s'enfadi, però en aquest moment penso que el que pot passar és que, quan la gent surti al carrer, el partit que tots sabem s'agafi a qualsevol moviment que surti com el del 15M per reaccionar tancant les aixetes de la llibertat.

L'Enciclopèdia Salvat defineix la llibertat com una característica humana. Crec que aquesta característica es pot aplicar individualment però en grup les coses canvien, som una societat i hem de veure com és la societat en aquest moment. És incomparable. Jo ja et dic que no he estat mai anarquista perquè a mi em sembla que aquesta utopia és impossible, però sí que em considero llibertària.

Penso que la llibertat és fonamental i la gent hauria de saber que l'ha de defensar. Si perd la llibertat llavors sí que està perduda, no només la llibertat individual sinó la social i col·lectiva.

Vinyeta

Agenda

[DISSABTE 10 de març]
21.00 | Concert amb l'actuació del Cor de Noies i el Cor Adult de la Coral Sant Medir i la Coral La Floresta [Lloc: Església Sant Medir. Organitza: Coral Sant Medir]

[DIUMENGE 11 de març]
12.00 | 8a Calçotada Popular de les Corts amb actuacions musicals, jocs tradicionals, mostres de cultura popular i parlaments [Lloc: Jardins de les Infantes (Sants Nord). Organitza: Ateneu Popular de les Corts]

[DIMECRES 14 de març]
19.00 | Aula d'expressió: recital poètic en homenatge a Clementina Arderiu, la seva vida i la seva obra [Lloc: Biblioteca Vapor Vell, Organitza: Grup d'Opinió Àmfora en col·laboració amb el Col·lectiu d'Artistes de Sants]

[DIVENDRES 16 de març]
19.00 | Debat obert «La Comunicació als nostres barris: Sants 3 Ràdio» presentat per Oleguer Forcades, fundador i director de Sants 3 Ràdio [Lloc: Biblioteca Vapor Vell. Organitza: Grup d'Opinió Àmfora]

[DIMECRES 21 de març]
17.30 | Assemblea de la comunitat educativa de Sants [Lloc: Centre Social de Sants. Organitza: Assemblea Groga Sants]

[DISSABTE 24 de març]
21.00 | Sopador vegetarià, concert amb Ulldtro (des de València) i festa [Lloc: Can Vies. Organitza: Folgança]

DIVENDRES FARÀNDULA:
[DIVENDRES 23 de març]
19.00 | Concert «Llibertat d'expressió, llibertat de creació» amb Root Diamoons, La Gozadera i The Neighbours Selectors. [Lloc: Cotxeres de Sants]

[CAN VIES Jocs Florals, 42] [CENTRE SOCIAL DE SANTS Olzinelles, 30] [CASAL INDEPENDENTISTA Muntadas, 24] [ESPAI OBERT Violant d'Hongria, 71] [LA CIUTAT INVISIBLE Riego, 35] [TERRA D'ESCUDELLA Premià, 20] [TETERIA MALEA Riego, 16] [PIM PAM FILMS Valladolid, 25] [CASTELLERS DE SANTS Vallespir, 28 www.borinots.cat] [DIABLES DE SANTS www.diablesdesants. org] [ATENEU LLIBERTARI Maria Victòria, 10]